

SUOMEN LÄHETYSSEURAN LÄHETYSTYÖNTEKIJÄN TYÖ AFRIKASSA 1957–1962

Vieno Hirvikorpi (os. Heino) oli ensimmäinen Mäntsälästä kentälle lähtenyt lähetystyöntekijä. Hän kertoo kokemuksistaan ja työstään näin:

LÄHETYSTYÖN KUTSU

”Opiskelin Pieksämäen diakonia- ja kasvatustieteiden osastossa sosiaalikasvattajaksi. Opiskelujakson toisena vuonna koin voimakkaan lähetyskutsun. Siihen aikaan opinnäytetyön aiheet jaettiin arvalla, ja minun kohdalleni osui sopivasti ’Suomalainen lähetystyö ja sen kehitys’. Tein työni huolella ja sain työstä hyvän arvosanan.

Koulutukseni loppuvaiheessa menin johtajan, rovasti Erkamon luokse juttelemaan, ja sen tiimoilta lähetin hakemuksen Suomen Lähetysseuraan. Aika pian tuli tieto pääsystä kurssille ja kutsu osallistua siihen. Sen kesän olin töissä Helsingin kaupungilla ja syksyllä alkoikin jo lähetyskurssi jatkuen seuraavan vuoden kesäkuulle. 4.6 oli Nokian kirkossa lähetystyöhön siunattavien juhla, johon osallistui suurin osa kurssilaisista.

Lähetyskurssi suoritettiin vaatimattomissa oloissa. Opiskelimme kieliä, Raamattua ja kulttuurimaantietoa. Kurssilla oli 18 oppilasta. Lopulta pidettiin juhlat ja aika pian, vain pari kuuakutta kurssin jälkeen, jo lähetettiin kentälle! Lähtöajan muistan kiireisenä aikana. Kun minut siunattiin matkaan Mäntsälän kirkossa, kirkko oli melkein täysi. Lähetystyöhön siunaamisjuhla oli hyvin koskettava. Siunaava pappi, rovasti Mikkonen oli ilahtunut päästessään siunaamaan pappisuransa viimeisinä vuosina vielä lähetin matkaan Mäntsälästä. Lähdön hetkellä asemalle minua tulivat saattamaan ystäväni, mukana muun muassa Liisa Leinonen (os. Nikulainen).

MATKALLA MAAILMALLE

Olin matkalla Okavangoon Mupiniin pakanainternaatin hoitajaksi ja tyttökoulun opettajaksi. Matkani alkoi junalla Helsingistä Turkuun ja jatkui sieltä laivalla Lontooseen. Lontoossa minua oltiin vastassa. Lähetystyöhön lähtevät kokoontuivat Englantiin opiskelemaan kolmeksi kuukaudeksi. Ja pian olikin jo aika lähteä höyrylaivalla kohti Afrikkaa! Laivalla olivat myös Tirroset. Pitkällä laivamatkalla Toivo Tirronen opetti minulle guangalin kieltä.

Laiva vei minut Kapkaupunkiin ja pitkän laivamatkan jälkeen tuntui siltä, että maa huojui. Eteläafrikkalainen ilmasto oli ihana! Koska Tirroset jäivät Kapkaupunkiin, jatkoin yksin matkaani junalla. Junamatka kesti kolme ja puoli vuorokautta. Päätepysäkiltä oli menossa kaivosmiehiä

kaivoksilleen, ja siinä kyydissä pääsin perille. Tämä matka oli minulle pelottava, sillä olin miesten kyydissä ainoana valkoisen monta sataa kilometriä aamusta pimeään iltaan.

Pääsin kuitenkin hyvässä kyydissä perille Runduun. Siellä minua jo odottivat kaksi suomalaista sairaanhoitajaa, Sirkka Rantapere ja Sirkka "Paasu" Paasonen. Kuorma-auto vei minut Mupiniin. Mupinin lähetyssasemalla oli niin sanottu tätien asuntola. Seuraavat kolme viikkoa opiskelin guangalin kieltä, joka oli murretta. Minua kiiruhdettiin Mpunguun, jossa oli työssä Eevi Halminen. Sinne minä jäin töihin.

LÄHETYSTYÖNTEKIJÄN ARKEA

Mpungu on metsän keskellä oleva lähetyssasema, jonka perustajajäsen oli Hellin Elomaa -niminen lähetyssaarnaaja. Mpunguun tuotiin muun muassa lääkkeitä **Nkurenkurusta**. Ensimmäinen jouluseurakunnassa jäi mieleeni erityisesti; miehet teurastivat härän, lihapata kiehui ja puuroa keiteltiin avoimen taivaan alla. Joulukirkko oli täynnä ihmisiä, ja kirkossa oli "kuusi" kynttilöineen. Puu oli tietenkin jakaranda. Hauskana yksityiskohtana jäi mieleen, että kynttilät menivät kuumuudesta ihan kaarelle.

Mpungussa oli koulukoti, jossa oli yli sata lasta. Koulua ja asuntolaa kutsuttiin pakanainternaatiksi. Joka päivä oli tunti guangalin kielestä. Aamuin illoin kaikki kokoontuivat yhteen "iltabongjille", hartaushetkeen puiden alle. Lähetystyö oli evankelista ja lähetyssaarnaaja puhui guangalia. Aluksi en pitänyt hartauksia, mutta pikku hiljaa opin kielen. Hartauksia piti vuorotellen afrikkalainen opettaja, minä tai sairaiden parissa työskentelevä diakonissa. Mpungussa oli kaksi opettajaa ja afrikkalainen evankelista. Minun tehtävänäni oli hoitaa internaattia, johon kuului esimerkiksi ruuan hankintaa, järjestyksen pitoa ja valvontaa lapsille ja kaikkea muutakin mahdollista. Näin jälkepäin ajatellen työ oli elämää, jossa diakonia ja lähetys kulkivat lomittain erottamattomina. Kaikkiaan olin Mpungussa 1,5 vuotta. Siitä ajasta kahdeksan kuukautta olin *vain* Mpungussa villieläinten vuoksi.

Mpungussa vietetyn ajan jälkeen olin kolme kuukautta afrikaansin kielen opiskelussa Etelä-Afrikassa Kapkaupungin liepeillä pienessä Stellenboschin kaupungissa. Sen jälkeen palasin Kavangolle Mupinin tyttökouluun. Sinne oli perustettu lisäluokka, koska myös tytöt halusivat tulla opiskelemaan. Koulu palveli samalla monella tavoin sekä hengellisenä, ruuniillisena että aineellisena kasvattajana, sillä aikanaan näistä tytöistä kasvaisi aiempaa sukupolvea valveutuneempia äitejä. Tyttökoulu toimi Etelä-Afrikan hallituksen alaisena, joten humanitaariset aineet piti opettaa afrikaansin kielellä, joka oli maan toinen virallinen kieli englannin lisäksi. Vain uskonto ja äidinkieli opetettiin guangalin kielellä. Tyttökoulun laajennusta voi pitää edistysaskeleena, sillä okavangon lähetystyöhistoria oli vasta noin 30-vuotinen. Opetustyöni ohella

hoidin edelleen pakanainternaattia, nyt siis Mupinissa ja pienempää kooltaan. Kun olin tehnyt ensimmäisen kauteni eli viisi vuotta, tulin Mupinista lomalle Suomeen. Lomavuoden aikana kiersin seurakunnissa kertomassa lähetystyöstä.

AJATUKSENI TÄNÄÄN

Nyt tästä perspektiivistä viisi Afrikan vuottani näyttää erinomaiselta kokemukselta. Sen opin ja ymmärsin, että lähetystyöntekijät ja lähettävät seurakuntalaiset täällä kotimaassa tekevät kaikki samaa työtä; me kaikki olemme lähettejä.